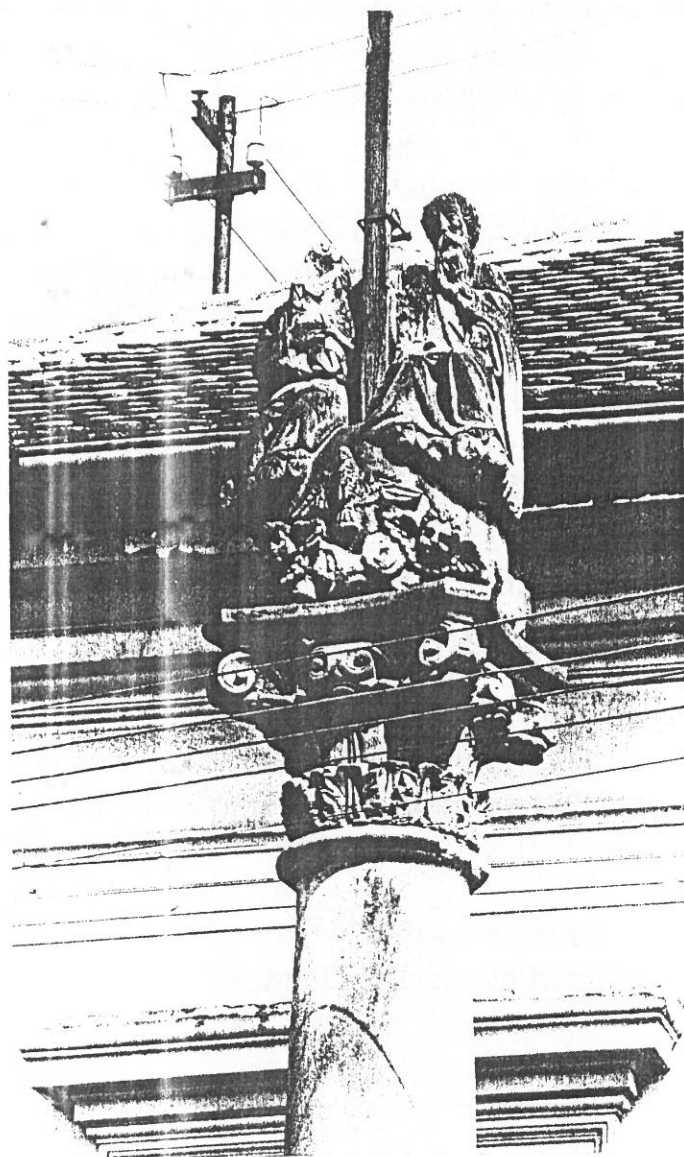

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ

---

3 / 97

ANKETA ?

Na co ráno myslíte, když vstáváte ?

↳ „Stejně jako medvídek Pú, na to co bude dobrého ke snídani a co zajímavého mě dneska čeká.“

↳ „Na nic. Snad jen „už je zase ráno“.

↳ „Aby mě bylo dobře.“

↳ „Podle toho, jak si du lehnout“

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

Začátkem července se povedlo dokončit přemístění morového sloupu k rybníku. Na sloupu byla vyměněna za novou dolejší římsa sloupu, ve vlastním dřívku byla vyčištěna středová díra, kde je nový měděný trn zalitý olovem. Sochy na sloupu mají nové ruce a hlavy. Vše je z opravdového pískovce. Nové umístění sloupu je snad vhodnější než původní. Přejeme si a doufáme, že zde bude stát přinejmenším tak dlouho, jako na křižovatce.

Obcí byla zřízena objížďka silnice na Louny a tady musím poděkovat referátu dopravy Okresního úřadu Louny, že jízdné nebylo pro občany Cítolib zvýšeno. Je třeba přiznat, že oprava do Loun je složitá, musíme se spokojit s ujištěním referátu dopravy, že škody vzniklé objížďkou, budou odstraněny.

Pan Bláha Miloslav čp. 256 přinesl potvrzení o kladné revizi komína a tím i povolení komín užívat. Zmiňuji to proto, že si na tento komín již několik let stěžuje paní sousedka.

Ve školce byly po dobu prázdnin změněny provozní hodiny a proto bylo schváleno neplacení neinvestičních nákladů pro rodiče, jejichž děti do školky nedocházely.

V červenci byla konečně opravena střecha na Dělnickém domě.

Koncem měsíce se objevil nový zájemce o náš zámek, prohlédl si ledaco, vyptával se a odešel s tím že se ozve. Zatím je ticho.

Rada povolila umístění digitální ústředny Telecomu na dvoře Dělnického domu.

V srpnu jsme byli upozorněni, že můžeme dodatečně požádat o povolení sbírky na Moravu, jinak nám hrozí pokuta do 200.000,- Kč.

Paní Hradcová posílá dopis s nabídkou odprodeje zámku do Anglie.

Obec hodlá koupit pozemek pana Václava Tůmy na vybudování přečerpávací stanice odpadních vod. Jedná se o 30 metrů čtvrtečních.

Do obce se nastěhovala firma, která provádí telefonizaci. Celá akce je rozdělena do tří etap. Máme naplánováno povolit započítí druhé etapy až po skončení etapy první. Celá záležitost je komplikována délkou jednotlivých kabelů.

16. září byla zkolaudována stavba morového sloupu

17. září jsem byl na osobní pozvání přednosta Okresního úřadu Louny v Žatci na besedě s panem prezidentem.

Fotbal: Žákovské družstvo pod vedením Ladislava Hrodka již podruhé vyhrálo II. ročník putovního poháru města Postolopr. Nejúspěšnějšími hráči byli Lukáš Varga, Jan Maier, Zdeněk Vaic, Josef Minařík, Lukáš Vaic a Lukáš Síč.

Ten z rodičů, který by měl zájem pomáhat s organizačním zajištěním mužstva žáků (10 až 14 let), necht' se přihlásí u sekretáře Sportovního klubu Cítoliby Svatopluka Bláhy.

Ve čtvrtek 9. října se konala výroční schůze SK Cítoliby, na které proběhly volby do předsednictva klubu. Předsedou se stal Stanislav Hádek, místopředsedou Petr Novák, sekretářem Svatopluk Bláha, výstavbu hřiště má na starosti Radek Čečetka, trenérská rada Ivan Bernášek, o majetek pečuje Václav Kotlín, hospodářkou je Slávka Bláhová, dalšími členy výboru Ivo Čečetka, František Krampera, správcem Vlastimil Doležal.

V rámci akce vyhlášené Ministerstvem školství ČR, nazvané „Zelený trávník“, obdržel SK Cítoliby částku 360.000 Kč, kterou hodlá využít na celkovou obnovu hřiště.

Celkem 37.590 Kč vybraných od obyvatel Cítolib v dobrovolné sbírce na pomoc Moravě bylo posláno na konto Českého červeného kříže.

Zpráva hasičů o pomoci v Troubkách

Moto: Pomoci, která přišla hned v rámci vrcholící povodňové vlny, se nedá mnoho vytknout. Osvědčila se jak armáda, tak hasiči a záchranáři.

Povodeň na Moravě vznikla 11. července. O rozsahu jsem se dozvídali z televize. Naši hasiči hodlali vyjet na pomoc hned 11. července. Po návštěvě vedoucích pracovníků profesionálního sboru hasičů ze Žatce starosta obce výjezd nepovolil, ačkoliv všichni byli na výjezd připraveni v rámci svých dovolených.

Celé páteční odpoledně jsme se snažili spojit s povodňovými štáby v obci Hroubky, Přerov a Olomouc. Dovolali jsme se pouze na povodňový štáb města

Brna a nabídli svou pomoc. Po půl hodině nám bylo odpovězeno, že pomoc zatím nepotřebují. Hasiči tedy zůstali doma a někteří se právem zlobili. Tak skončil pátek .

V neděli se shodou okolností dovolal starosta cítolibských hasičů do Hroubek, mluvil s místostarostou panem Raškou, který prohlásil, že každá pomoc, která přijde, je malá, a že už tam měla být. Členové SDH uspořádali sbírku mezi sebou i občany obce. V neděli večer a pondělí dopoledně dali dohromady 7.032 Kč a nic nemohlo zastavit hasičský speciál AVIA SDH Cítoliby a AVIA-BUS podniku Správa a údržba silnic s devíti členy

Na základě informací ze sdělovacích prostředků byla celá skupina rozhodnuta přespávat v automobilech a vezla si potraviny na celou dobu. Všechny nakoupené potraviny a humanitární pomoc od pana Miroslava Bártla byly odevzdány do skladu obce Troubky. Hasiči využili možnost stravovat se v jídelně.

Po příjezdu do Troubek bylo určeno místo pro přespávání a během jedné hodiny již všichni pracovali na přidělených úkolech. Práce sestávala z vynášení bytového zařízení, čištění kanalizace, čerpání vody ze zatopených studní a sklepů. Mimo jiné hoši vyklízeli místní školu. Celá skupina se vrátila zdráva v pátek 18. července v 17 hodin domů. Přivezla děkovný dopis starosty Troubek, dodatečně v měsíci září přišel děkovný dopis okresní povodňové komise z Přerova.

Celý život v Austrálii

❖ První věc, na kterou se musím zeptat, je Vaše jméno...

„Václav Srbecký. Australané při vyslovení jména musí hláskovat. Každý člověk, který třeba neumí ani pořádně číst a psát, musí umět hláskovat svoje jméno. Když jsem se šel přihlásit do své první práce a šéf se ptal na jméno, já mu hrdě řekl - Václav Srbecký. Chtěl ho spelovat. Já mu znovu řekl svoje jméno tentokrát po jednotlivých písmenech, jenže zase česky. Viděl jsem na jeho očích, jak byl zklamán, tím co má před sebou za příběh. A najednou povídá „Čárlí Srbecky“. Tak mě znají lidé v branži dodnes. Jsem prostě Čárlí. Tragédie ovšem je, když mě někdo hledá v telefonním seznamu.“

❖ Jak jste si zvykl nejen na ta dvě jména?

„Já jsem si zvyknul rychle. Ne proto, že bych chtěl s nima žít. Jméno Václav by si stejně nikdo nepamatoval. Musel jsem se ale přizpůsobit. Vrátit domů jsem se nemohl, protože jsem byl politický uprchlík. Původně jsem chtěl emigrovat blíž k nám, do Norska, myslel jsem si, že komunismus u nás dlouho nevydrží. Mýlil jsem se.“

❖ **Krásně mluvíte česky...**

„Ne, já mám strach mluvit česky s lidmi, co umí spisovně česky, tu běžnou základní češtinu zvládnou dobře, ale tu, co se týká mé práce, techniky, neumím. Proto často radši používám slovo anglické.“

❖ **Kdy jste vlastně z Československa odešel a proč? Jaký je tedy Váš příběh?**

„Odjel jsem v roce 1948, o Vánocích. Bylo mi 19 let. Tatínek to věděl. Když jsem mu to oznamoval, jen mi řekl: „Víš, že jsem na tvém pohřbu?“ Maminka to nevěděla, aby nedělala žádné dramatické scény a Milena (sestra) byla tu dobu v nemocnici. Za ní jsem se jel rozloučit, ale nemluvil jsem o svém odchodu. Tak to jedno mlhavé úterý, den mého odchodu, mi táta řekl: „Víš, že je to vážná věc? Ty už se nikdy nevrátíš.“ Nechápal jsem proč mi to říká. Já jsem tu na rozdíl od něj neviděl pro sebe žádnou budoucnost. Nikdy jsem svého odchodu nelitoval, ale odejít já se bál. Často jsem si vzpomněl na jiná tatínkova slova: „Ty budeš poslouchat ještě lidi, které budeš nenávidět.“ To byla jeho filosofie. Mokrát jsem byl rád, že jsem mohl dělat pro lidi, které jsem nenáviděl. Třeba v Německu v lágru. Utíkal jsem s přítelem přes hranice na Šumavě, blízko Kvildy. Přimíchali jsme se mezi studenty, já byl jako student, přítel věkem k profesorům. Došli jsme na oběd, moje poslední jídlo u nás - řízek se smaženou rýží a kompot ananas s brusinkami - když policie začala legitimovat studenty. My dva jsme na nic nečekali a skočili na lyže a těch 40 metrů rychle přejeli a byli v Německu. Tam nás chytili a dali do „hotelu“. Sepsali s námi protokol a předali Američanům. Tak jsme se dostali do Norimberku. Já při takzvaném třídění řekl, že jsem se narodil v Žatci, což byla pravda, a byl jsem na základě toho přesunut do Dachau do bývalého koncentračního tábora, kde byli ti sudetští Němci, kteří byli v Německu bez domova, a tam jsem si užil svoje. Naštěstí jsem dobře mluvil německy. Přihlásil jsem se do francouzské cizinecké legie. Tak jsem se ocitl v rámci šestiměsíční přípravy v Marseille. Tady, těsně před odjezdem do Indočíny, zjistili, že mám srdeční vadu a jsem boje neschopný. To už jsem se seznámil s Čechy, kteří už v legiích bojovali, a ti mi poradili, abych jel do Lindau, že se mám znovu hlásit jako čerstvě utečený a projít znovu tříděním. Dostal jsem konečně kartu emigrace schopný. Mohl jsem odjet do Austrálie. Tam jsem musel odpracovat dva roky jako pomocný dělník, abych zaplatil státu dopravu sem. U toho šéfa, co mi vymyslel jméno pro Austrálii, jsem si ty dva roky odpracoval, naučil se opravovat a obsluhovat velké stavební stroje a sám si takové koupil a později dopracoval k podniku, který dopravoval různé náklady. Dálková doprava. Pracuje u mně osm lidí. Ted' bydlím v Brisbane a jsem moc spokojený.“

❖ **Kam jezdíte na dovolenou?**

❖ „Lidé jezdí odpočívat k moři. Já na slunce moc nejsem. Radši jedu do vnitrozemí.“

❖ **Co národní jídlo?**

„Pečená jehněčí kýta se zeleninou a brambory. Na Vánoce se peče krocan jako v Americe. A pivo. Nejlepší je z českého chmele. Prý se ho v Austrálii vypije nejvíce v přepočtu na jednoho obyvatele na světě.“

❖ **Jste členem nějakého krajského spolku?**

„Ve městě je klub krajanů, já byl jeho zakladatelem. Dneska je nás sotva šest z těch tří set prvních emigrantů. Všichni umřeli před svou sedmdesátkou. Hodně jich žilo vyčerpávajícím životem, osamocení, pili, stýskalo se jim po domově a měli deprese z emigrace. Byli zničení těmi všemi okolnostmi, co je v životě semlely. Co vím, do Čech se vrátili jen tři a ti si tu žijí krásně z australské penze.“

❖ **Když ráno vstáváte, na co se nejvíce těšíte?**

„Jak pozdravím svého psa Reka. Má jméno podle psa, co byl tady u nás v Cítolibeč. Mám ale radost z celého dne. Ještě, než skončíme naše povídání, chci říct všem tady něco osobního. Byl jsem velmi rád, že může žít na západě a miluju víc Austrálii, než jsem mohl milovat kterýkoliv jiný domov, a byl bych připravený za něj položit život, jako jsem byl připravený dát život za Československo, když jsem odcházel. Jenže tu šanci jsem nikdy nedostal. A když přijedu domů, jedu proto, abych navštívil moji rodinu, mé přátele, a ne abych sem přijel žádat nějaké restituce. A moc mě mrzí, že jsem nemohl přijet v době, kdy umírali rodiče. Měl jsem sice povolení od ministerstva vnitra, ale na ambasádě leželo zamítnutí z místa bydliště. Z místního národního výboru v Cítolibeč.“

Červenec 1997 - za rozhovor děkuje Věra Pokorná

Nadace Karla Blažeje Kopřivy v Cítolibeč

V neděli 31. srpna 1997 se v chrámu sv. Jakuba uskutečnil již potřetí koncert Vzhůru srdce. Děti hrají, zpívají a recitují. Dobrovolné vstupné bylo věnováno ve prospěch povodní zničené knihovny gymnázia v Otrokovicích (okres Zlín). Celkem bylo posláno 5.600 Kč. Další akce, pořádané Nadací, která Vás na všechny srdečně zve, budou tyto:

30.října v 18 hodin beseda s hudebním skladatelem a badatelem PhDr. Zdeňkem Šestákem na „Moje cesta za poznáním neznámé české hudební kultury 18. století“.

Leden 1998 - spoluúčast na koncertu z díla K. B. Kopřivy, pořádaném Akademií muzických umění v rámci Dnů vánoční hudby v Lichtenštejnském paláci v

Praze. Účinkují Pěvecký sbor Čs. rozhlasu, Virtuosi Pragenses. Řídí prof. L. Mádl.

Duben 1998: beseda s klavírním virtuózem Mgr. Milanem Langerem o jeho umělecké práci jako sólisty i člena Českého tria.

Květen 1998: zájezd Spolku rodáků a přátel města Loun a okolí do Cítolib, kde účastníci vyslechnou ukázky z děl cítolibské skladatelské školy, doprovázené odborným výkladem.

4. července 1998: Koncert „Musica Antiqua Citolibensis“ v chrámu sv. Jakuba, který spolupořádá Český rozhlas. Přímý přenos na stanici Vltava. Řídí prof. Jiří Stárek.

Přečetli jsme z kroniky Cítolib

Nemoc tak nazvaná cholera vznikla 1832 v měsíci júlí 16. a mnoho lidu zemřelo. Začátkem tej nemoci zemřel Venzl Bechyňský z čp. 12 a dáleji zemřelo za deset dní padesát osob v Cítoliby.

Velkej oheň vznikl v Cítoliby v roku 1835. Vyšel od vdovy Marie Mockerové čp.55 a doskočil s tou stranou dolů k židovně Josefa Brindlera čp. 46. Žito bylo 8 zl. 15 kr., pšenice 11zl. 15 kr., ječmen 6zl.

Druhej oheň vznikl roku 1836 od vdovy Marie Mockerový čp. 55 vzadu a přeskočil zase až do čísla 51 na stodolu a tam se dokončil.

Stavení silnice od Loun na Rakovník začalo roku 1841 a zhotovena byla 1843. Stavěla se od interesu kontribučenský kasy, jen kanály stavěla vrchnost na svý outraty. Cítolibská obec měla k stavení silnice 535 sáhů a vrchnost stavěla od lounských hranic až na dolík konec kanálu. Mejto neb clo se začalo na tu silnici roku 1846 1.února vybírat. Mejtnej byl Josef Nakell, pocházal z Maštova, byl pachtýřem na panský hospodě nazvaný U mejta . První mejto platil Jan Benbe z městečka Horního Ročova.

Druhá silnice od Chlumčan do Cítolib 1843 se začala a silnice v září se dokončila 1845. Od Chlumčan až do Cítolib stavěli Chlumčanští, Brdložští, Senkovští, Líšťanský a Markvarecký. Od Cítolib až na hranice líšťanské stavěli cítolibští obyvatelé 1.119 sáhů, a silnici k Brlohu až k prostřední kapli k pánu Kristu cítolibský a tam odsud až do Brloha stavěli brložský.

Rok 1842 byl velmi suchý, že se skrze velký sucha málo jařin toho roku urodilo. Na to přišlo obilí v roku 1843 přede žněma žito na 26zl., ječmen na 16zl. a pšence na 32 zl.

Roku 1845 trefilo cítolibské krupobití od lišřanské strany. To bylo více horší než roku 1844. To bylo 22. máje. Žita byly silný, někdo ho posekal, ale nebylo z toho mnoho. Poznámka po straně: To druhé krupobití se udává nesprávně. Ono bylo na den 25.července 1845, o sv. Jakuba. Žito vyrazilo ale zůstalo tenký a málo sypalo na dvě čtvrtě skromné, kdo to nechal bylo lepší. Ten den po sv. Anně, 27. července, přišlo podruhý krupobití, to bylo o mnoho horší. Z obilí co zůstalo na poli zůsta a jen sláma. Toho roku bylo žito za 15zl. 30 kr., ječmen za 10 zl., pšence za 20 zl.

Roku 1845 vznikl oheň u vdovy Maxantky čp.9, vyhořelo též čp.8.

Roku 1845 byly některý proti krupobití asekurovaní (pojištění) a to sice byl první Josef Jindřich, rychtář, obdržel náhrady od asekurace 1415 zl., Venzl Hauptmann 350 zl., Josef Vohánka 250 zl., Alois Slezák 250 zl.

Roku 1845 se zavedla hospoda v čp.25 vrchnostenská, a pachtoval první od milostivé vrchnosti Josef Jindřich rychtář cítolibský za jednu sumu 150zl.

Roku 1846 dne 16.března byla pachtována panská vinopalna za 185 zl. Taky za jednu várku 2 zl. 37gr. za 12 let.

Huláni mašírovali do Vídně roku 1843.Téhož roku nastoupili dragouni do žateckého kraje od Klatov. Tito dragouni vymašírovali od kraje žateckého roku 1846. Byli tuze hodní lidi. Obzvláště oficíři. Maďarští husaři přišli 18. března 1846. První oficír byl lajtnant Kirchler.

Roku 1846 byla ouhora na žita. Přišly mrazy, když se začaly žita metat. To jim škodilo. Nemohly se vymetat a ten květ se zapařil. V tom čase platilo žito do nového roku 18 zl., ječmen 12 zl. 30 kr., pšence 21 zl., hrách 18 zl., brambory se na poli kazily a mnoho hnily skrze velký horka se v zemi zapařily a nato přišly silný deště. Chmel se platil 5 zl.

(za maximální pomoc při čtení staré cítolibské kroniky děkuji řediteli Státního okresního archivu Louny PhDr. Bohumíru Roedlovi. Bude hostem „Babince“ ve čtvrtek 6. listopadu 1997 od 20 hodin v cítolibské knihovně)

PAVLOVY DOPISY z cesty kolem světa - díl 5.

25.11. 1971 Guatemala

Nazdar rodičové,

ti zatracení mexikáni mi dosud nedali vízum a tak musím čekat. Zbrouzдал jsem za těch pár dnů celou Guatemalu. Speciálně jsem se zajímal o staré ruiny Mayů. Město ztracené v džungli, nejbližší vesnice je 60 kilometrů v pralese. Jako turistická atrakce má však spojení i letecky i autobusem. Je to něco nádherného. Byl jsem v Quiriguá s nádhernými monolity a jiné staré pyramidy jsou v

Racaletu. Chtěl jsem ještě navštívit Copán v Hondurasu, ale nedostal jsem povolení. Zajel jsem se tedy podívat do Guatemala Antiqua, zničené zemětřesením v roce 1773. Zůstala celá zachovalá, za celou dobu jsem neviděl tak nádherné město. Na náměstí se se mnou zastavili tři kluci a tak jsme se domluvili, že s nimi mohu jít na starou sopku „Vulcan de Aqua“. Nic bláznivějšího jsem nemohl udělat. Představte si, je vysoký 3.350 metrů a já jsem s nimi na něj lezl. Plných sedm hodin i v noci. Nahoře byla zima a sníh. Vlekl jsem s sebou svůj těžký ruksak. Byl mi nahoře moc dobrý. Vybalil jsem spacák, prohlásil jsem, ať mě tady nechají umřít a hned jsem usnul. Po návratu mně kluci dali svou adresu, prý ať je v Guatemala navštívím. Za několik dnů jsem to učinil. Bydlím teď u nich a mám možnost pracovat snad už od soboty. Byla tu výstava Interfer 71, na které jsem navštívil také pavilon ČSSR. Poprvé po osmi měsících jsem zase mluvil česky. V té fabrice, co jsem chtěl dělat, je majitelem také Čech, pan Bárta. Vůbec se se mnou nebavil, ani česky nepozdravil. Jenom kamarádovi řekl, že už ví, že mu o mně říkala maminka. On má lidí zatím dost, nikoho nepotřebuje, ale jestli chci, ať se přijdu zeptat příští týden. Řekl ještě adios a vyprovodil nás ke dveřím. Vzal mi opravdu chuť obracet se na krajany s žádostmi o práci. Vždyť jsem přece nepřišel žebrat, chtěl jsem si poctivě vydělat. Další den jsem si zašel na německý konzulát, zeptat se na pas. Konzul se na mě už ode dveří smál.

„Chlape, vy máte štěstí, že to půjde tak hladce, jsem nečekal ani já. Tady je prodloužení pobytu na další dva roky. Až se budete chtít vrátit do Německa, musíte znovu žádat o vízum.“

Mockrát jsem poděkoval a šel rovnou na mexický konzulát.

„Už to tady máte, dejte mi pas, dvě fotky a tři dolary a můžete jet.“

Tolik radosti jsem nečekal.

Hned ráno jsem byl znovu na konzulátě. Úřednice mi suše oznamuje, že mě vízum bude stát osm dolarů a je na 72 hodin. Vlítl jsem za konzulem a ptám se ho proč? Jste Čechoslovák. Vláda vám nepovolí vstup na delší dobu. To je diskriminace! - vylítl jsem. Každý zloděj a vrah s falešným pasem může do Mexika na tři měsíce, za vízum zaplatí tři dolary a já ne? Tomu říkáte demokracie v Mexiku? Vy jste horší než komunisti! Vzal jsem si svůj pas, řekl ať mi vleze s tím vízem na záda a šel jsem. Tu neděli měli hrát naši (olympijský výběr) tady fotbal. Šel jsem se zeptat do hotelu, jestli už jsou tady. Před hotelem jsem narazil na jednoho Čecha z výstavy, jak se baví s někým česky. Zamíchal jsem se do debaty a řekl mimo jiné, že hledám práci. Pan X prohlásil, že mi práci dá, ať prý přijdu. No a od té doby u něho pracuji. Je to hodný člověk, utekl po roce 1948. Začínal s dřevnými kapsami a dnes má obrovskou halu plnou zboží, kterého denně prodává za několik tisíc dolarů. Je z Teplic, tak jsme ve volných chvílích nedělali nic jiného, než vzpomínali na jména obcí a míst z nám známého okolí. Už jsem si u něj dost vydělal a ušetřil, takže pojedou zpátky do Paraguaje. Jak vidíte, mé plány se radikálně změnilly, takže se do Evropy

nedostanu dříve než v zimě (příští). Ještě vám musím napsat o zemětřesení, které jsem už jednou prodělal v Peru, ale nepsal vám o něm. Jednou v noci jsem se probudil rámusem, který se ozýval ze střechy. Myslel jsem si, nějaká kočka, chystal jsem se znovu usnout. A najednou začali dělat hroznem rámus psi a oslové z celé vesnice. Pojednou se mnou začala pobíhat postel po pokoji, stěny se začaly pohybovat a ze střechy padal písek. Byl jsem zalezlý ve svém spacáku (měl jsem rozbitý zip, paní Gomézová mi ho spravila, jenže ho přišila obráceně) a v tom zmatku jsem ten zatracený zip nemohl rozepnout. Spadl jsem tedy z postele a skutálel se pod ní. Když jsem konečně vylezl ze spacáku a vyběhl ven, bylo už po všem. Bylo to zajímavé - v tak časnou hodinu všichni venku v nočním prádle, některé byly velmi rozkošné, půvabné, ba co víc, svůdné modely. Škody nebyly žádné. Tak to je snad opravdu všechno.

Tak čau Pavel